

OTSOA ETA IGARABA.

Otsoak ikusirik
 igarabak urtan,
 nola bereganatu
 zuben arrai bat an,
 egonik bera bazter
 batean gordeta,
 legorrera zanean
 esan zion joanta,
 etzeukala echean
 ezer zer janikan,
 eta arrai uraše
 naizukeala jan;
 eta arrantzalea
 izuturik oso,
 ikusitzeaz bere
 buruba an preso,
 segiran arraia ta
 bera jan etzitzan,
 esanzion: ez deike
 ori jauna izan;
 gaur da nere aiškide
 on baten eguna,
 eta nola baitetan
 bizirola laguna,
 lenaz aginduba det
 arraia berari,
 eta ezin paltatu
 neioke gaur ari;
 bestetik gauza piska
 da au bedorrentzat,
 eta naiko otordu

ederra arentzat;
 bada emendik ezda
 arkitzen urrian,
 sare zar bat dagona
 legortzen lurrian,
 eta mutur batetik
 artzen badu ura,
 ni naiz bastearekin
 sartuko putzura,
 eta an biyok neke
 aundirikan gabe,
 egingo gera naiko
 arraiaren jabe;
 eta ala arturik
 ontzat ark esana,
 sarri billatu zuten
 sare alde zana,
 zeñen otsoak ari
 firme el zeikion,
 edo zarpatik itzul
 egiñ etzeikion,
 trabatu erain ere
 baitzion lepotik,
 eta prest zan denboran
 jarri legorretik,
 igarabak saltarik
 oso ur aundira,
 andikan zion gogor
 sareari tira,
 eta iraulpeturik
 otsoa aurrera,

zilipurdika joana
izan zan urera.

. . . . .

Gizonak du tranzetan
egor bear ernai,

bere etsayak egiñ
ez dakion zer nai:
ala gaistoarekiñ
badu zerbait tratu,
aren itzik egitzat
ez du bear artu.

LEGOYA ETA ASTOA.

Uste gabeen alkar
topoz jorik biyak,
asto onari zion
agindu legoyak,
jo zezala tronpeta
beldur gabe lasa,
egin zezala oyu
aundiko arranza,
otsegin zekiola
bere lagunari,
ia jateko zerbait
biltzen zion ari;
eta ala tronpeta
jorik segiruban,
beriala bi asto
aurkeztu ziran an,
zeñak legoyak biyak
itorik segiran,
bat zuben gorde eta
bestia berriz jan;
eta aurrera ere
tranposoa ala,
bizitzen zan astokiz
mantendutzen zala;

bañan bere astoa
denboraz zan zartu,
eta eziñ zubela
asnasikan artu,
gelditu zan tronpetik
jotzen etzubela,
bere auspo zarretan
miñ artzen zubela;
eta orduban legoi
nagusi zubenak,
non arinduko zizkan
zeukazkien penak,
zinzurretik sarturik
bere letagiñak,
atera zizkan auspo
zarretako miñak.
. . . . .
Ez degu joan bearrik
legoyarengana,
au da gure artean
maiz gertatzen dana;
zartuta eziñ egiñ
dan denboran lana,
esker gaistoz iltzea
langillea zana.

RAMON ARTOLA.